

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Artur Pokojski

przy udziale prokuratora Doroty Sarnowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lutego i 11 marca 2016 roku sprawy

M. K. syna Z. i A. z domu H. urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 kwietnia 2015 roku w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu roślin konopi o łącznej masie 195,93 grama, co stanowi łącznie 196 pojedynczych porcji narkotyku

- to jest o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, z tym ustalaniem, iż posiadał znaczną ilość, wskazaną w opisie zarzucanego czynu, środków odurzających w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste, kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na **karę roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69§ 1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (słownie: trzech) lat tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł (słownie: dziesięć złotych);

IV. na podstawie art. 71 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązuje oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie III wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 kwietnia 2015 r. do dnia 11 kwietnia 2015 roku, tj. trzy dni przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodów rzeczowych tj. środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 194,66 grama netto przechowywanych w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G., numerami depozytu 341/15;

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego nawiązkę w kwocie 4000 zł (słownie: cztery tysiące) złotych na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

VIII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 44§2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci pudełka ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/590/14/P k. 50 akt sprawy;

IX. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 816,60 (osiemset szesnaście i 60/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 400 zł (słownie: czterysta złotych);

Sygn. akt II K 566/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 kwietnia 2015 r. funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. podjęli obserwację lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w G.. Zgodnie z posiadanymi informacjami pod wskazanym adresem zamieszkiwał oskarżony M. K., który miał znajdować się w posiadaniu środków odurzających. Około godziny 15.40 z obserwowanego budynku wyszedł M. K., po czym odjechał samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Oskarżony od momentu opuszczenia miejsca zamieszkania był obserwowany przez funkcjonariuszy, którzy zatrzymali go do kontroli drogowej przy ul. (...) w G.. Podczas kontroli dokonano wylegitymowania oskarżonego oraz przeszukania pojazdu, w trakcie którego nie znaleziono zakazanych substancji. Gdy funkcjonariusze poinformowali M. K. o konieczności przeszukania zajmowanego przez niego mieszkania, wymieniony oświadczył, iż posiada w miejscu zamieszkania 200 gramów marihuany. Wobec powyższego funkcjonariusze udali się wraz z oskarżonym do jego miejsca zamieszkania celem dokonania przeszukania. Podczas przeprowadzania czynności M. K. wskazał funkcjonariuszom miejsce przechowywania niedozwolonych substancji, tj. pudełko po lodach umieszczone w lodówce. Ujawnione środki były suszem koloru zielonego o łącznej wadze brutto 207,08 gram. Poza substancjami wydanymi przez M. K., w wyniku przeszukania nie ujawniono innych środków, których posiadanie jest zabronione. Zabezpieczona substancja została poddana wstępnemu badaniu testerem narkotykowym, które wykazało, iż badany materiał może zawierać środek psychoaktywny z grupy konopi (...).

Dowód: protokół zatrzymania osoby k. 3; protokół użycia testera narkotykowego k. 6; zeznania świadka M. S. k. 7; notatka urzędowa z ważenia zabezpieczonych środków odurzających oraz notatka urzędowa z komisijnego zapakowania zabezpieczonych środków odurzających k. 8; protokół przeszukania pojazdu k. 9-10; protokół przeszukania osoby k. 12-13; protokół przeszukania mieszkania k. 15-17; wyjaśnienia oskarżonego k. 34-36, 110-111.

Materiał dowodowy w postaci suszu roślinnego o wadze 195,93 gramów został następnie przekazany do badania. Z opinii kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych wynika, iż substancja podlegająca badaniu stanowi susz roślin konopi, przy czym nie jest on suszem roślin konopi włóknistych. Dostarczona do badań ilość suszu stanowi 196 pojedynczych porcji środka odurzającego. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi ziele i żywica znajdują się w grupie I-N środków odurzających.

Dowód: opinia kryminalistyczna z zakresu badań fizykochemicznych k. 23-26.

Oskarżony w toku postępowania przyznał się do posiadania znacznej ilości środków odurzających. M. K. wyjaśnił, iż dwa dni przed zatrzymaniem kupił susz konopi za cenę 5000 zł. Oskarżony postanowił nabyć większą ilość środków ze względu na niską cenę. Wymieniony podał również, iż substancje były przeznaczone wyłącznie na jego własny użytek.

M. K. nie chciał wskazać osoby, od której nabył środki ze względu na obawę o własne zdrowie. Z wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu jurysdykcyjnym wynika, iż palił marihuanę nie mogąc poradzić sobie po śmierci matki. Oskarżony dodał również, iż w okresie, gdy podejmował pracę nie zażywał marihuany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 35-36, 110-111, .

Oskarżony M. K. był dwukrotnie karany przez sąd w Niemczech.

Dowód: dane o karalności k. 94-96.

Na podstawie badania oskarżonego ustalono, iż jest on osoba nadużywającą marihuany. W przeszłości zażywał również inne środki, takie jak amfetamina, kokaina, ecstazy LSD oraz grzyby halucynogenne. Oskarżony po raz pierwszy zapalił marihuanę w wieku 14-15 lat. Od tego czasu badany palił z różną częstotliwością, występowały okresy, gdy palił codziennie czy kilka razy w miesiącu. Od grudnia 2015 r. oskarżony utrzymuje abstynencję i deklaruje, iż nie zamierza wracać do palenia marihuany. M. K. uczęszcza na terapię do Poradni (...), (...) od dnia 2 lutego 2016 r.

Dowód: kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 118-131; zaświadczenie k. 134.

Oskarżony M. K. jest kawalerem posiadającym dziecko w wieku czterech lat. W czasie orzekania oskarżony zamieszkiwał wraz z narzeczoną oraz jej dzieckiem. M. K. posiada wykształcenie średnie i jest z zawodu spawaczem. Oskarżony jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Stoczni w Danii na stanowisku operatora wózków widłowych i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości ok. 3000-7000 zł w zależności od ilości wykonanej pracy.

Dowód: dane osobo-poznawcze k. 109-110, zaświadczenie o zatrudnieniu k. 108.

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na podstawie zeznań świadka, wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłego, zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz informacji udzielonych przez specjalistę terapii uzależnień.

Analizując całokształt dowodów przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania Sąd uznał, iż potwierdziły one w pełni winę i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. K. (k. 34-36, 110-111), który przyznał się do posiadania środków odurzających jeszcze przed przystąpieniem do przeszukania jego mieszkania. Przedstawiony przez oskarżonego przebieg zdarzenia znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach świadka M. S. oraz dokumentacji zgromadzonej w sprawie.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka M. S. (k. 7) – funkcjonariusza Policji, będącego osobą obcą dla oskarżonego i niezainteresowaną wynikiem postępowania. Świadek w sposób szczegółowy i logiczny opisał przebieg zdarzenia od momentu obserwacji M. K. w miejscu zamieszkania, następnie zatrzymania oskarżonego i dokonania przeszukania należącego do niego pojazdu oraz mieszkania. Świadek miał kontakt z oskarżonym wyłącznie w wyniku podejmowanych przez niego czynności służbowych, dlatego zdaniem Sądu nie miał on powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego w celu doprowadzenia do przypisania odpowiedzialności za zarzucany mu czyn.

Odnosząc się do sporządzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych (k. 23-26), należy przyjąć, iż została ona sporządzona w sposób obiektywny i rzetelny. Opinia została przygotowana przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę specjalistyczną. Treść opinii jest jasna i zrozumiała, nadto zawiera ona wszelkie niezbędne elementy. Wskazany dowód nie budzi w ocenie Sądu żadnych zastrzeżeń, nie zawiera on również wewnętrznych sprzeczności. Należy zaznaczyć, iż opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania. Podobnie Sąd ocenił dowód w postaci informacji zebranych przez specjalistę terapii uzależnień (k. 118-131), który jako rzetelny i wiarygodny zasługiwał w pełni na uwzględnienie.

Ustaleniu stanu faktycznego posłużyły również dokumenty zgromadzone podczas postępowania, w szczególności protokół zatrzymania M. K. (k. 3), protokoły przeszukania osoby, pojazdu oraz mieszkania (k. 9-10, 12-13, 15-17), zaświadczenie o zatrudnieniu (k. 108), zaświadczenie o rozpoczęciu terapii przez oskarżonego (k. 134), informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16 października 2015 r. (k. 94-96). Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i przepisanej prawem formie. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności dokumentów, które w ocenie Sądu stanowią obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Kierując się treścią zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd uznał, iż zachowanie M. K. wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Bezsprzeczne jest, że zatrzymany w dniu 9 kwietnia 2015 r. oskarżony M. K. posiadał w swoim mieszkaniu środki odurzające w postaci suszu roślin konopi o łącznej masie 195,93 gramów, co stanowiło łącznie 196 pojedynczych porcji narkotyku. Wskazane środki należą do grupy I-N, wymienionej w załączniku 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zawierającym wykaz środków odurzających.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem podlega karze, kto wbrew przepisom ustawy posiada w znacznej ilości środki odurzające lub substancje psychotropowe.

Do znamion czynu zalicza się zatem posiadanie środka lub substancji wymienionych w załączniku 1 lub 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Środkiem odurzającym w rozumieniu ustawy jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Narkotyki stanowiący przedmiot przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nadto kryterium ilościowe pozwalającego na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia efektu charakterystycznego dla działania środków odurzających.

Z kolei przez posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej należy rozumieć każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia. Dodatkowym znamieniem przestępstwa jest posiadanie środka wbrew przepisom ustawy, co należy odnosić w szczególności do art. 34 oraz art. 42 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ilość zabezpieczonych w niniejszej sprawie narkotyków doprowadziła do ustalenia, iż przedmiotem omawianego czynu była znaczna ilość środków odurzających, co wpłynęło na zakwalifikowanie czynu na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy. Środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 195,93 gramów stanowi 196 pojedynczych porcji konsumpcyjnych. Natomiast zgodnie z poglądem panującym w orzecznictwie za znaczną ilość środka odurzającego przyjmuje się taką ilość, która pozwalałaby jednorazowo zaspokoić potrzeby kilkudziesięciu osób (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, Legalis nr 75000; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 października 2006 r., II AKa 205/06; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2012 r., II AKa 430/12, Legalis 719472). Nie pozostawia zatem wątpliwości, iż czyn oskarżonego M. K. stanowi typ kwalifikowany przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż posiadana przez niego ilość środków odurzających mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnionego przez niego czynu. Oskarżony jest osobą dorosłą i zdawał sobie sprawę, iż czyn, którego się dopuścił narusza przepisy prawa. Brak jest przesłanek do uznania, iż poczytalność oskarżonego była zniesiona lub w znacznym stopniu ograniczona w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Powyższe pozwala zatem przyjąć, iż M. K. działał w pełni świadomie. Karalność czynu zarzucanego oskarżonemu jest powszechnie znana, dlatego oskarżony jako osoba znająca podstawowe zasady funkcjonowania w społeczeństwie mógł przewidzieć konsekwencje swojego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego M. K., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Czyn popełniony przez oskarżonego został skierowany przeciwko zdrowiu publicznemu oraz bezpieczeństwu społeczeństwa. Sąd miarkując stopień społecznej szkodliwości czynu miał na względzie ilość posiadanego przez oskarżonego środka odurzającego, uwzględniając jednak fakt, iż M. K. posiadał narkotyk wyłącznie na własny użytek, a zatem działał ze szkodą dla siebie. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony nabywał środki odurzające z zamiarem ich posiadania i przeznaczenia na własny użytek, co świadczy o tym, iż jego zamiar miał charakter kierunkowy. Poza uwagą Sądu nie pozostała okoliczność, iż oskarżony jest osobą uzależnioną oraz dobrowolnie rozpoczął terapię.

Biorąc pod uwagę powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczny.

Uznając zarówno winę jak i sprawstwo oskarżonego Sąd wymierzył mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Zdaniem Sądu okolicznością obciążającą była znaczna społeczna szkodliwość czynu oraz działanie w zamiarze bezpośrednim. Nadto na niekorzyść oskarżonego przemawiała jego uprzednia karalność. Jako okoliczność łagodzącą należało uznać przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożenie wyczerpujących wyjaśnień oraz motywację. Sąd uwzględnił również fakt deklarowanej przez oskarżonego abstynencji oraz dobrowolne podjęcie leczenia. Przyznanie do winy było jednak marginalną okolicznością łagodzącą z uwagi na okoliczności ujawnienia przestępstwa.

Przepis art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje zagrożenie karą od roku do 10 lat. Kara wymierzona oskarżonemu znajduje się zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia sprawcy, a nadto będzie spełniać zarówno cele zapobiegawcze jak i wychowawcze.

Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia orzeczonej w stosunku do oskarżonego M. K. kary na okres trzech lat tytułem próby. Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wyroku stanowił przepis art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz 396), obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 r.

Z uwagi, iż przypisany wyrokiem czyn popełniony został przez oskarżonego przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie, Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. rozważył możliwość stosowania w stosunku do oskarżonego przepisów względniejszych. Z powołanego wyżej przepisu wynika możliwość stosowania w stosunku do sprawcy ustawy względniejszej, jeżeli w czasie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w chwili popełnienia czynu. Zgodnie z poglądem panującym w doktrynie korzystniejsza dla sprawcy jest ta ustawa, która za popełnione przez niego przestępstwo przewiduje najłagodniejsze konsekwencje, a jej wybór musi zostać poprzedzony oceną całokształtu konsekwencji, jakie pociąga za sobą zastosowanie konkurujących ze sobą ustaw (zob. K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna, Kraków 1998, s. 66). Odnosząc powyższe ustalenia do okoliczności niniejszej sprawy, należało przyjąć, iż korzystniejsza dla oskarżonego będzie ustawa obowiązująca przed dniem 1 lipca 2015 r., ponieważ znowelizowane przepisy pozwalają jedynie na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nie przekraczającym roku. W konsekwencji odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy obowiązującej w czasie orzekania nad ustawą starą - obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa.

W ocenie Sądu zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd doszedł do powyższych wniosków oceniając właściwości i warunki osobiste sprawcy, w szczególności jego zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą popełnionego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu przez niego porządku prawnego.

Ustalając okres próby Sąd kierował się pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej. Należało wziąć jednak pod uwagę, iż oskarżony przejawiał uzależnienie od narkotyków. Konieczne było zatem ustalenie okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego.

Zawieszając wykonanie orzeczonej kary, Sąd przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Wymierzając ilość stawek Sąd uwzględnił tożsame okoliczności, które stanowiły podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Oskarżony podał, iż jest zatrudniony w stoczni i uzyskuje z tego tytułu miesięczny dochód w kwocie od 3000 zł do 7000 zł w zależności od ilości pracy. W skład majątku M. K. wchodzi samochód osobowy marki C. z 2001 r. Oskarżony posiada jedno dziecko, w stosunku do którego posiada obowiązek alimentacyjny w wysokości 500 zł miesięcznie. Obecnie oskarżony mieszka z konkubiną oraz jej dzieckiem, którzy pozostają na utrzymaniu M. K.. Wobec powyższego wysokość jednej stawki dziennej ustalono na kwotę 10 zł.

Na mocy art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd zobowiązał oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, a także oddał go pod dozór kuratora sądowego. Wskazany wyżej obowiązek oraz oddanie pod dozór kuratora ma charakter obligatoryjny w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W związku z powyższym, mimo dobrowolnego podjęcia przez oskarżonego terapii, Sąd był zobowiązany do nałożenia na niego obowiązku poddania się leczeniu.

Sąd w pkt V wyroku zaliczył oskarżonemu przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 kwietnia 2015 r. do dnia 11 kwietnia 2015 r., tj. trzy dni, ustalając iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Nadto na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodu rzeczowego to jest środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 194,66 grama netto. Zgodnie z powyższym przepisem Sąd jest zobligowany do orzeczenia przepadku środka odurzającego lub substancji psychotropowej w razie skazania za przestępstwo z art. 62 ustawy, nawet, jeżeli nie były one własnością sprawcy. Celem przepadku przedmiotów jest realizowanie funkcji prewencyjnej poprzez utrudnienie czy uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej jak i funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dodatkowej dolegliwości o charakterze ekonomicznym.

Z kolei na podstawie art. 44 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci pudełka wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/590/14/P. Wskazany dowód służył oskarżonemu do przechowywania środków odurzających, a zatem służył i był przeznaczony do popełnienia przestępstwa, co stanowiło przesłankę do orzeczenia jego przepadku.

W punkcie VII wyroku orzeczono od oskarżonego nawiązkę w wysokości 4000 zł na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.. Podstawę orzeczenia nawiązki stanowił art. 70 ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który przewiduje razie skazania za przestępstwo z art. 53-63 ustawy możliwość orzeczenia nawiązki w wysokości do 50.000 zł w na cele zwalczania i zapobiegania narkomanii. W ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki było zasadne z punktu widzenia wagi popełnionego przez niego czynu. Uwzględniając wysokość nawiązki Sąd miał na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonego oraz cele prewencyjne zastosowanego środka. Sąd przyjął, iż orzeczona kwota nawiązki, zbliżona do ceny, jaką oskarżony uiścił za nabycie niedozwolonych środków, będzie stosowną dolegliwością finansową, mającą wywrzeć wpływ na refleksje oskarżonego odnośnie popełnionego przez niego czynu.

Zważywszy na ustabilizowaną sytuację majątkową oskarżonego, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49,

poz. 223 z późn. zm.) zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 816,60 złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 400 zł.